

EUSTORY

Af Natacha Æ. Bengtson

Jeg er selv en forholdsvist genert og stille person, så havde du spurgt mig for 1 år siden, da jeg startede i 1.g., om hvorvidt jeg kunne forestille mig at skulle deltage i et ungdoms-akademi med godt 20 unge fra hele Europa, hvor jeg endda skulle præsentere et produkt, spille fodbold og være vært ved afskeds-middagen, så havde jeg nok rystet på hovedet.

Ikke desto mindre står jeg her, et år efter min gymnasiestart, disse oplevelser rigere – og også mange andre ...

I første omgang faldt jeg over historie-konkurrencen på nettet, da jeg i min juleferie sad og surfede rundt. Jeg overvejede muligheden og besluttede mig – stærkt inspireret af årstiden – for at skrive et projekt om juletræet. Jeg havde ingen intentioner om at vinde noget som helst – faktisk mindede jeg hele tiden mig selv om, at jeg jo kun var 1.g'er og ikke skulle få for store forventninger til mine egne, faglige præstationer.

Og selv om jeg da må indrømme at en pengepræmie og en mulighed for at deltage på et akademi i historie var meget fristende, så var hovedmotivet bag min opgave egentligt bare at prøve mig selv af – lære noget – og forhåbentligt også at få lidt sjov ud af det ...

Jeg var dog ved at give op flere gange, men holdt i til det sidste og fik sat det sidste punktum i min for-10.000ende-gang gennemrettede opgave, selv samme dag, som sidste frist for indsendelsen fandt sted.

Der gik meget lang tid før jeg fik at vide at jeg rent faktisk havde fået en 2. plads i konkurrencen – og jeg regnede så blot med, at der var nogle andre som havde fået den glæde – og at jeg i stedet havde fået glæden ved at lave en egentligt ret vellykket opgave, som jeg havde lært utroligt meget af. Da jeg så ved et tilfælde kiggede forbi internet-siden for konkurrencen og fandt ud af at jeg faktisk var i blandt vinderne, var det ikke til at tro – og jeg måtte tjekke op på det flere gange, og gør det faktisk engang imellem stadigvæk ... Men jeg skulle snart finde en endnu større glæde ved min 2. plads, end den jeg fandt i at være blevet fagligt

anerkendt, som jo altid er en rar ting.

Jeg fik tilbuddet at kunne ansøge om en plads på et af den tyske organisation EUSTORY's 4 akademier rundt om i Europa. Der var 5 pladser til de danske vindere og 10 vindere, så jeg besluttede igen ikke at håbe for meget.

Der kom så en dag en mail om at jeg skulle til Berlin og det skulle være om under 14 dage, og så var det ellers bare med at komme i gang med at researche på akademiets 3 historiske emner, eftersom man jo ikke vidste hvad man selv ville komme til at beskæftige sig med ... Og 1, 2, 3 – så var jeg pludselig også i Berlin sammen med en anden dansk pige, som jeg havde fulgtes med i flyveren.

Jeg var godt nok en smule, for ikke at sige meget skeptisk, da jeg først ankom til WannseeForum i Kleinen Wannsee i udkanten af Berlin.

Jeg var bange for ikke at passe ind rent socialt og fagligt – en overvejelse som jeg senere erfarede at *samtlig*e deltagere havde gjort sig i starten af turen.

De første dage var dedikeret til at lære hinanden og Berlin at kende og der gik ikke lang tid før snakken gik, og man følte sig helt hjemme i sine nye, midlertidige omgivelser – der blev virkelig sørget for én, rent servicemæssigt, så ens egen opgave bestod egentligt mest i at hygge sig.

Der var mange spændene personligheder – alle havde hvert sit at byde på, men mange var lige som jeg selv også rigtig generte og sagde ikke så meget.

Alligevel fik vi alle sammen hurtigt stablet et fantastisk socialt liv på banen, som jeg tror har været det allerbedste ved hele turen – det er i hvert fald det jeg har lært mest af – nemlig hele tiden at være open minded – hvilket er en meget god og praktisk egenskab i mange henseender.

Fra elevernes side lykkedes det både at få stablet fænomener som ”morning-wake-up-games” og ”The WannseeForum Fußball-Cup”, samt et fantastisk program fra elevernes side til afskeds-aftenen på banen. Alle lagde et stort socialt engagement i turen og det var fantastisk at få lov at være en del af så godt et fællesskab, med så stærkt et sammenhold, som vi fik udviklet på den tur. Der blev også krammet farvel, grædt og sværget på, at det var vores allesammens bedste oplevelse nogensinde, da vi igen skulle tage afsked.

Men også rent fagligt var turen meget værd. Jeg lærte måske ikke så meget nyt på det rent faglige plan – men det ved jeg at mange andre gjorde – f.eks. et par piger fra Rusland, hvor man kun har om russisk historie, kunne lige pludseligt opleve at se tingene fra et større perspektiv.

Til gengæld lærte jeg meget om det at arbejde som en gruppe. Der skal være plads til at alle kan udfolde sig, og derfor skal alle også kunne begrænse sig. En dyd, som mange måtte stifte bekendtskab med for måske første gang. Man er nødt til at have en fast dagsorden, og hvis noget går galt skal man altid have en plan B, C og D i ærmet.

Man skal være klar til at lade andre få udbytte af ens fagligt stærke sider og til selv at kunne bekende sine faglige svagheder og modtage hjælp fra andre.

Og så skal man være parat til at arbejde døgnet rundt, hvis man vil se et tilfredsstillende, færdigt produkt.

Kort sagt; man er virkelig nødt til at kunne samarbejde, hvilket er sværere end som så – især når samtlige af deltagerne viste sig at være super-individualister, som så mange unge jo gerne er det nu om dage ...

Men det gik rigtig godt – og vi fik stablet et produkt på benene som vi fulgte igennem hele processen – fra kildekritik, til interviews, til selve arbejdet på produktet og til præsentationen for de andre grupper. Især præsentationerne, som foregik som rollespil, var krævende for os, som er lidt generte. Men det var sjovt og lærerigt at være med i, og sjovt og lærerigt at se på.

Jeg blev meget inspireret på denne tur – det var fantastisk at kunne bruge 5 hele dage og nætter på at fordybe sig i et produkt – det har man jo ikke mulighed for at kunne i et enkelt modul hjemme på gymnasierne.

Det var dog endnu mere fantastisk at møde de mennesker jeg mødte – og det var nok her jeg blev mest inspireret – der var så mange forskellige personligheder. De havde så mange forskellige udgangspunkter. Jeg var især dybt fascineret af en spastisk dreng som

udover at være et fantastisk menneske og misundelsesværdigt intelligent, også formåede at være med til samtlige aktiviteter, lad det være sig fodbold, vandretur i Berlin eller når vi dansede og festede om aftenen.

Eller de østeuropæiske unge, som havde så meget blod på tanden efter al den viden de ikke havde med hjemme fra, hvor de kun blev undervist i national historie.

Og i det hele taget alle de andres projekter og præsentationer – og ikke mindst, fantastiske personligheder!

Jeg kan klart anbefale alle historie-interesserede at deltage i sådan en konkurrence som denne.

For udover at man lærer meget, bare ud fra sit eget projekt, som man ikke ville have lært i den almindelige undervisning – så kan man også være ligeså heldig som jeg var; at få en oplevelse for livet!

Natacha Ægidius Bengtson, august 2006.

Alle fotos: Natacha Æ. Bengtson